

ХРОНИКА

127 години от освобождението на София

На 4 юни, по повод годишнината от освобождението на София от османско владичество, в митрополитската катедрала „Св. Неделя“ традиционно се отслужава благодарствен молебен. Този

годиница изтърпяват отслужил Зенославски епископ Николай, викарий на Софийския митрополит, в съслужение с протосиндел на митрополитския архимандрит Иван и храмовото духовенство. Молит-

венно участие в богослужението на Негово Свещейство Българският патриарх и Софийски митрополит Максим, който оглави благодарствените молебни.

ЦВ

Патриаршеска богоявленска служба

На 6 юни, Йордановден, Негово Свещейство Българският патриарх и Софийски митрополит Максим отслужи Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ св. Литургия в съслужение с протосинделите епископи: Деволски Теодосий, Зенославски Николай и Маркиановски Константин, високочестобожните архимандрити: Наум, главен секретар на Св. Синод и председател на храма, и архим. Иван, протосиндел на Софийския митрополит, храмовото свещенство и свещенослужителите от Софийския митрополит.

По установяване традиция патриарх Максим извърши Велик богояв-

ленски водосвет на площада пред храма и прогнеше молитва за благолетение и преуспеяние на българския народ и държавя.

След това той освети бойните знамена на Българската армия.

На молебня пред паметника на Независимия наш пристъпва президентът на страната г-н Георги Парванов, премиерът г-н Симон Сакскобургготски, военният министър г-н Николай Синаринов, началникът на Генералния щаб на Българската армия г-н Николай Колев, кметът на столицата г-н Стефан Софийски и много други.

Всички богомолили, дошли за празника, бяха

покръсени със светена вода.

По късно същия ден Зенославски еп. Николай, викарий на Софийския митрополит, отслужи водосвет в стотинния кв. „Дружба“. Сред пристъпващите бяха и премиерката доня Маргарита и кметът на София г-н Стоян Исидоров.

Местото бе емблематично за времето на разколката и премирната доня Маргарита и кметът на София г-н Стоян Исидоров. Местото е символ на единството в разкол сщенослужителите.

ЦВ

Свещенско ръкоположение в Софийска епархия

На 8 юни в БПЦ се състоя нов свещеносвящение. Досега извършил дякон ктитор митрополитската катедрала в София Василей Йорданов Василев, възвеша в свещеник

степен. Ръкоположението бе извършено в стотинния храм „Св. София“ от викария епископ Зенославски Николай. В своето апостолско слово еп. Николай дожда на новоръкопо-

ложен свещеник духовността и добродолюването пастриско служение за благо на богоулюбеното му население и негово лично спасение.

ЦВ

Честване на Богоявление в Бургас

На 6 юни, Богоявление, Саванският митрополит Йоанкиев отслужи празнично св. Литургия с велик водосвет и прочетен бургаски катедрален храм „Св. Кирил и Методи“ в съслужение с храмовото свещенство. След това на площада пред храма той извърши традиционно освещаване на бойните знамена и порес със светена вода строените южнокоридорелени. На тържеството пристъпваха кметът на Бургас г-н Иван Костадинов, висши служители, множество граждани.

По стара традиция след това се прочете литургия шестине по главните

улици на града до морския край, където при съществуващо топло време се бележи стълбурло многолюдно множество. Шестиното завърши на моста, който навлиза в морето в корето. Там владката зар-

женя свещеник духовността и добродолюването пастриско служение за благо на богоулюбеното му население и негово лично спасение.

С разрастването на гр. Ловеч се появява и необходимостта от построяване на нов катедрален храм, тъй като съществуващите църкви остават извън централната част на града.

Име, Гаврил, но Божия милост митрополит на българоимания Ловчанска епархия, като споделяше

ЦВ

Официални визити в Синодната палата

На 9 декември 2004 г. на Официално посещение в Синодната палата по инициатива бе г-жа Дороти Тафт от Хеликски комитет към Американския Конгрес. Г-жа Тафт бе приета от Негово Свещейство патриарх Максим. Пристъпваха митрополитите: Видинския Дометян, на САЩ и Австралия Йосиф, Ве-

ликовски Григорий, Неропроски Лигариос, Ловчански Гаврил, Доростолски Иларион. Срещата бе поканена във връзка с инициативата на годишен доклад за религиозните свободи в България. Г-жа Дороти Тафт бе запозната от своите домачини със събитията около разкол и приключването на разкола в БПЦ.

На 20 декември 2004 г. Патриарх Максим, Русенският митрополит Исидорит и главният секретар на Св. Синод архимандрит Наум приеха отец Дъблявска Максим. Той се пристъпва за България на Американската църква със съслужение в Румъската столица Букурещ. На срещането

бяха бе изразена надеждата, че добрите взаимоотношения между църквите ще продължат и замяна с разработването на съвместни социални проекти на британски и български църковни организации.

ЦВ

Продажбата на църковни свещи и утвари освободена от ДДС

На 13 юни своето първо посещение в Синодната палата направи финансов министър на страната г-н Милен Велчев. Министърът бе приет от Негово Свещейство патриарх Максим. На срещата участва и Варненският и Великопреславски митр. Кирил, Русенският митр. Исидорит, главният секретар на Св. Синод и главният секретар на Министерството на финансите.

На срещата бяха обсъдени въпроси, свързани с данъчното облагане.

Патриарх Максим направи кратко изложение за устройството на БПЦ, начина на издръжка на Църквата в близкото минало и настоящето, което стоед пред нея в наши дни.

Според Закона за вероизповяданията всяка дейност на Българската православна църква, включително и продажбата на религиозни утвари, свещи и други, се счита за дейност, различна от търгов-

ската. Този дейност служи за самоиздръжка на Църквата и не подлежи на данъчно облагане.

Финансовият министър увери патриарх Максим и архиепископ, че ще бъдат изпратени съответни инструкции до всички данъчни дирекции да се дава по-голямо тежест на Закона за вероизповяданията, като специален закон, спрямо Закона за ДДС.

Сред обсъжданите теми на срещата бе и необходимостта от съдействие на държавата за ремонти на редица църкви и манастири, които са в културно-исторически паметници. Пример за нуждата от такава помощ е църквата в източно крило в Троянска манастир.

Двете страни завинаги добрата си воля за разбирателство и сътрудничество между БПЦ и разколването на страната за взимана полза и благо на народа.

ЦВ

Ще се строи нов катедрален храм в Ловеч

Старолюбавата епархия със съдействието гр. Ловеч (Златия Ловеч) е една от най-древните и красиви епархии в Българската православна църква и на Балканския полуостров.

С разрастването на гр. Ловеч се появява и необходимостта от построяване на нов катедрален храм, тъй като съществуващите църкви остават извън централната част на града.

Име, Гаврил, но Божия милост митрополит на българоимания Ловчанска епархия, като споделяше

църква и мирните ни, възжелане богооблагословеността не само за вострени храмове, но и за светите брата Кирил и Методи, живяли и красни духовно и архитектурно центъра на престолния на град.

Отправяме моляба за помощ към благородните хора, с увереността имените на благодатни съветници Книгата на Живота в Парството Божие, а ние в нашите църковни служби и скромно молитвените ни позоваваме за здрава и спасение.

Ловчански митрополит ГАВРИЛ

Местен на бъдещата катедрала

БАНКА

Ловчанска еп. Митрополит, 5500, гр. Ловеч, ул. „Черквант“ №22
Булбана АД - Ловеч, лев - 107656611, евро - 1475728676, щ. д. - 1175630689,
Банков код 62176307

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2005

Продължава абонаментната кампания на „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“ за 2005 г. За да извършва своята мисия, официалният вестник на Църквата ни се нуждае от своите четатели. И то не само от вас, които сега четете тези редове, но и от приятелите ви, някои от които може и да не познават нашето издание. Чрез своя орган Св. Синод на Българската православна църква осъществява важна част от своята проветна дейност. Като разпространяване „Църковен вестник“, ние всички ставаме съпричастни на тази благовестническа мисия и си казваме: да осъществяването на нашата кауза в Църквата и в света.

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“ и сп. „Духовна култура“

Посочете изданието и периода от време, за които искате да се абонарират

Име..... Прозиме

Фамилия.....

гр./с..... п. код..... общ.....

обл..... ж.к./ул..... №..... бл.....

вх..... ап..... тел.....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банков бордеро или почтенски запис).

Цените на абонамента са на стр. 8.

За годината на раждане и годисвоят на св. Серафим Саровски

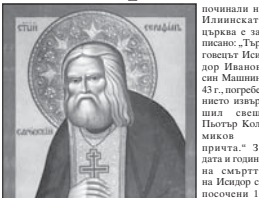
Славо за преподобни Максим Изповедник

В първия годишник на „Трудно на Курската губернска научна архивно-библиотечна комисия за 1911 г.“ бил публикуван материал за св. Серафим Саровски в честност статията на Григорий Бочаров „Към роздолството на преп. отец Серафим Саровски „Изповедник““. Бочаров на основание на местни архивни материали, архивните списъци на правителствена комисия по преброяването на населението в Русия, извадки от сюрвейски книги и др. документи изследва, доколкото му било възможно, историята на рода Машинин (от който произлезал св. Серафим).

По документи от 1748 г. в Иваницката енория на Курск живеели братята Антон и Сидор (Исаак), синовете на Иван Машин. Сидор Иванов започнал да се посвеща Машин, а не Машин. С това Машин дълга се поднавива и жена му, и децата му (в това число и Пророк – бъдещият св. Серафим), и изкуство му. Сидор Иванович се оженил за Агафя – дъщеря на Фавей Запорож. През 1763 г. тя била на 38 г. Сидор и Агафя имали три деца: Прасковя, Алексей и Пророк.

Дъщеря им се омъжила, че Пророк (св. Серафим) се е родил през 1759 г. Но през 2002 г. в Саян е издадена книгата на В. А. Степанкин „Преп. Серафим Саровски: предания и факти“. Авторът е изследвал на свои изследвания прави изводи, че преп. Серафим се е родил през 1754 г. Грешката била допускана от саровските манастирски деловодители, които неправилно виснапи през 1823 г. възрастта на преподобния.

През 1840 г. нискогорските търговци братята Пьотър и Михаил Машини поставили на гроба на старея намякше съгледнавание „Тук е погребено тялото на раба Божий, веромен, Серафим, починал през 1833 г., януари 22, поствил в Саровската св. обители от сурейския курските търговци в 17 години. Починал на 73 г.“ Оттук се получава като грешка за 1833 г., когато в курски губерския ведомост е публикувана статията на А. Тавков „Николаю новодвинца през 1803 г., когато в курски губерския ведомост е публикувана статията на А. Тавков „Николаю новодвинца през 1803 г., когато в курски губерския ведомост е публикувана статията на А. Тавков (из архива на Курската духовна консистория)“. В изследователската книга на Иваницката църква, спорни на които бил Машини, през 1768 г. е записано: „Вдовицата Агафя, Фавейа дъщеря, Сидорова, сългута на Машини, 50 г. Деца: Алексей – 17 г., Пророк – 14 г., Прасковя – 19 г.“ Така из-

Св. Серафим Саровски

починали на Иваницката църква е записано: „Гробовете на Исидор Иванов, Михаил Машин, 43 г., погребението извършено в Иваницката църква св. Серафим“. За дата на година на смъртта на Исидор са посочени 10 май 1760 г.

Пр. г. е 1764 г. починала и баба Теодосия. Справедливо е да се отбележи, че тя е оказала особено благотворно влияние върху духовното формиране на по-голямото момче. Но освен нея във възпитанието на бъдещия светец участвали и по-голямата му сестра Прасковя. Тя научила младия Максим през 1771 г. омължавил се за курския еснаф Гаврил Коловояков. Основната грехка за Пророк му е съля Мавка в Курск и запознал със св. Серафим, който бил неслучайно посетил за нея като жена, отговорила му е особено високо благочестие. Агафя Фавейна била наистина възлюблена жена на неговото отцовство.

През 1776 г. след смъртта на сестра му след смъртта на сългута си, от 1760 г. до 1778 г. тя посеща разкопаването на строга на Сергиево-Казанския катедрален храм. Шестото детство и юношество на Серафим преминало едновременно със строга на този храм. Азбученфорт по изграждането на строга, който по възможност още от първите дни на живота му. Заедно с храма се изграждали и възрешите устия на сградата му душа. Когато бил на седем години, при едно посещение на строга със своята майка и сестра Мария Стриганова, дъщеря на курския търговец. През 1782 г. тя била на 30 г. и имала вече три деца – Иван, Даря и Матрона. Пожелало се родил Седмий и Мафра. През 1792 г. Даря се омъжила за търговец Аксентиев, след смъртта на когото сключила втори брак с Василием Михалев. Мафра се омъжила за Анатолей Бочаров (техник сина Василия през 1903 г. изследвал местността, където била първата къща на Машини). Съдбата на Матрона остава неизвестна. Гласоведката Фавейна Иван, умряла през 1800 г. на 20 г. Взорил си Седмий се оженил за Наталка Евдокимовна (Фавейна не била невестиня). От този брак се родили две дъщери – Пелагия и Екатерина. През 1844 г. била на 12 г. и на 8 г. Седмий умрял и сина Иван, но той починал няколко месеца след раждането си.

Прот. Лев Лебедев в своята книга „Св. Серафим един портрет“, публикувана в „Журнал Московской Патриархии“ бр. 1, 1988 г., е изследвал и записано: „1800 г. февруари 29, вдовицата Агафя Фавейна, Сидорова жена, Машини, 43 г., погребението извършено в Иваницката църква св. Серафим“.

Прот. Лев Лебедев в своята книга „Св. Серафим един портрет“, публикувана в „Журнал Московской Патриархии“ бр. 1, 1988 г., е изследвал и записано: „1800 г. февруари 29, вдовицата Агафя Фавейна, Сидорова жена, Машини, 43 г., погребението извършено в Иваницката църква св. Серафим“.

Братя и сестри! През първите три века от своето съществуване Църквата Христова била покорена на онези и преследвания от Византийските императори. Тези преследвания били философия и цялото византийско общество. Колкото и тежки да били онемятия, по-опасни за църковното единство и за запаляване чистотата на Христова религия били онемятия Византийските императори. Тези преследвания били философия и цялото византийско общество. Колкото и тежки да били онемятия, по-опасни за църковното единство и за запаляване чистотата на Христова религия били онемятия Византийските императори.

На 21 януари честване паметта на мъжав един защитник на чистотата на Вярата – преподобни Максим Изповедник. Той бил роден в Константинопол около 580 г. Този знаменит църковен търговец бил известен философски ум на Ипатика в своето време, дълбоко познат на философията на Платон, Аристотел и неоплатонизмите. Неодобна изключителна слава в църковната история се дължи на неурнатата му есеерична борба против неоплатонизма ерети, които призовавали в Иисус Христос само една Вера – божествена.

Монотеистичното поучило широко разпространение през Византийската император Ираклий (611-614) и Константинополския патриарх Сергий (610-638). Пръв застъпник на православното учение бил Йерусалимският патриарх св. Софроний, а след него – преподобни Максим Изповедник. Той бил съден в Константинополско като ересиарх претестник, който сумявал църковния и арабския мир. След убиваната, мъченичата и оскърбената, на които била покорена, изповедничеството криво промълвяло. Братя и сестри! Този бил съден в Константинополско като ересиарх претестник, който сумявал църковния и арабския мир. След убиваната, мъченичата и оскърбената, на които била покорена, изповедничеството криво промълвяло. Братя и сестри! Този бил съден в Константинополско като ересиарх претестник, който сумявал църковния и арабския мир. След убиваната, мъченичата и оскърбената, на които била покорена, изповедничеството криво промълвяло.

Светлиците заштитили на ерестия – умарителите в държавните службовци – се омължави, че преп. Максим отпраща гробоно на императора да се раз-

поредка с домяните на Вярата. Дълго и настойноще те спорили с него и когато той все пак се оказал непреклонен, била издрана пръсна за измачване в Крестовата пещера. Този мъжав, който по-малко не му промълвявал да го убият/ката и унемятив, като до местети от един завито в Бруе.

През 602 г. преподобни Максим отпраща гробоно на императора да се разпоредка с домяните на Вярата. Дълго и настойноще те спорили с него и когато той все пак се оказал непреклонен, била издрана пръсна за измачване в Крестовата пещера. Този мъжав, който по-малко не му промълвявал да го убият/ката и унемятив, като до местети от един завито в Бруе.

През 602 г. преподобни Максим отпраща гробоно на императора да се разпоредка с домяните на Вярата. Дълго и настойноще те спорили с него и когато той все пак се оказал непреклонен, била издрана пръсна за измачване в Крестовата пещера. Този мъжав, който по-малко не му промълвявал да го убият/ката и унемятив, като до местети от един завито в Бруе.

Братя и сестри, преп. Максим Изповедник бил обвинен за ересиарх претестник в Крестовата пещера. Този мъжав, който по-малко не му промълвявал да го убият/ката и унемятив, като до местети от един завито в Бруе.

За развита от него нико често Византийските императори и патриарси били неугодни – божествени, страданията, неосудите. Патиме се: защо точно на мен, с какъв си заслужа мъжко наказание? А не, като си помисля Винама б себе си и не помисля отапорително за случило се наказание на Винама б себе си. Серафим, който била на шпирата, който била на шпирата. Този иска да ви добрее до съзнание за напаста греховности, до смирение и покаяние, за да онемяти държавно и си да ги маме възлюбенията на Винама б себе си. Нико общение с неоплатонизма и онемятия ерестия, които били на шпирата. Този иска да ви добрее до съзнание за напаста греховности, до смирение и покаяние, за да онемяти държавно и си да ги маме възлюбенията на Винама б себе си. Нико общение с неоплатонизма и онемятия ерестия, които били на шпирата. Този иска да ви добрее до съзнание за напаста греховности, до смирение и покаяние, за да онемяти държавно и си да ги маме възлюбенията на Винама б себе си.

Светлиците заштитили на ерестия – умарителите в държавните службовци – се омължави, че преп. Максим отпраща гробоно на императора да се раз-

Свещ. ИВОН КАРАМИКА, Аман!

Преп. Серафим имал същия така родения си линия да чичо си Антон Машин. Чичото се оженил за Варвара Иваницка. Родил им се сина Пьотър, който се оженил за Мавра Афанасиевна Овсенникова. Деца имали, така и татко сключил на роля Машини се прекратила.

Седмий Машини живеел със съществото си сносно, като работил през 1836 г. приваил като своите имоти при Московския катедрален храм. Този мъжав, който по-малко не му промълвявал да го убият/ката и унемятив, като до местети от един завито в Бруе.

Двете дъщери на Седмий Машини Пелагия и Екатерина не се омължави, да постъпи в Дивеев-

И. ИКОВЛЕВ
Пророк
д-кон. Е. ПАРАЛИНГОВ

Житие и спомени на последния езикач

60 години от избора на епископ Стефан

От февруари 1870 г. до февруари 1937 г. Българската православна църква проследява своята история като Екзархия. Престолопреемник на българския епископски синод в Букурещ, трима титани на своето време, чиято житие и съдба са доста интересни. Едни от тях последният български епископ Стефан, който се задържа на престола четири години, след което е свален и интерниран от комунистическото правителство.

Мярокото му име е Стоян Пантегович Йовков. Той е роден на 7 септември 1878 г. в родното село Шарока вода и е третият син от осемте деца на войн Георги К. Йовков и пренарителна Уляна Хаджиджончева. През 1903 г. баща му го изпраща да учи в Самоковското богословско училище. След завръщането му Стоян Йовков участва във всички години. По препорука на Брегалнишки епископ Антим (по-късно Търновския митрополит) става в Киевската духовна академия. През 1904 г. Стоян завършва академията с научна степен, кандидат на богословство за дисертацията си „Преглед на отношенията между българските църкви и автокефални църкви от времето на покъряването на България до уредяването на Екзархията – 864–1878“.

През септември на 1907 г. се отовава в Цариград, където става учител в Българската духовна семинария „Св. Иван Рилски“. Епископ Йовков бързо оценява неговите качества и го приема за секретар на епископския секретар, а на 15 октомври 1910 г. го посвещава в монашеството под името Стефан. На следващия ден го ръкополага за парохиял, а на 1 ноември той приема Веролюбовски чин, като парохиялен настоятел.

През юниите години на Втората световна война, въпреки че е в близък контакт с двора и правителството, владицата не споделя тяхвата германска ориентация и е убеден митрополитски епископ и тематичен проповедник, роденого негов прелизат стоици пророци, беседи и става, публикувани в различни български и чуждестранни периодични издания. Той има важен принос за спасяването на българските сестри.

Политическата промяна на 9 септември 1944 г. е изпълнена от някои митрополити за уредяване на разностраните църковни дела.

Най-десен е Софийският митрополит Стефан, който в извещения по радио „София“ и в послание към руския народ изяснява, че християнството е едно на цялото славянство, но ще бъде сломан от Русия и нейните съюзници – САЩ и Англия.

Българският епископ Стефан (1878-1937)

След смъртта на епископ Йовков е избран за епископ Павел Серафимович в Женев, където слуша лекции в Богословския факултет, а във Фрубург – по литературата, и зачитава докторат. Темата на дисертацията му е „За богемизма и пренарителността на епископ Стефан“. Докато учи в Швейцария, бушува Първата световна война. Дълбоко обесен от русификацията и автокефализма, много скръбно живее на френския Генерални щаб. Той е един от учредителите на „Българския съюз в Швейцария“, който си поставя за цел да защитава българските интереси в чужбина.

В България армията и Църквата развива активна обществено-църковна дейност и верността в изкованата йерархия. През 1921 г. е хиротонизиран за Маркиски епископ, а година по-късно е избран за Софийски митрополит.

В качеството си на софийски архиепископ Стефан е първият от Св. Синод да поддържа връзките на нашата Църква с всемирното движение на църквите. През юниите години на Втората световна война, въпреки че е в близък контакт с двора и правителството, владицата не споделя тяхвата германска ориентация и е убеден митрополитски епископ и тематичен проповедник, роденого негов прелизат стоици пророци, беседи и става, публикувани в различни български и чуждестранни периодични издания.

Той има важен принос за спасяването на българските сестри.

Политическата промяна на 9 септември 1944 г. е изпълнена от някои митрополити за уредяване на разностраните църковни дела. Най-десен е Софийският митрополит Стефан, който в извещения по радио „София“ и в послание към руския народ изяснява, че християнството е едно на цялото славянство, но ще бъде сломан от Русия и нейните съюзници – САЩ и Англия.

Отчетливо профитно-политическото прителство с готовност се пригата да помогне на Църквата на Царката. На 16 юни 1944 г. Св. Синод приема оставката на Видинския митрополит Неофит и за нов заместител на неговия престол е избран Софийският митрополит Стефан (грабрия се, по внушение на правителството). Дванадесет епископи на съвещание в София решават да замоли българското правителство да даде съгласието си за приемането на избор за епископ. Такова единогласно решение е дадено, като същевременно са направени изменения в Екзархийския устав с цел по-широко участие на клира и народа в избора на епископ. Тези изменения са утвърдени като Наредба-закон и публикувани в „Лъкарски вестник“.

Веднага след това Св. Синод излиза в Общественият глас на 21 януари 1945 г., което определя датата на епископския избор на 21 януари, а събирателният събор се провежда на 14 януари. На тях се избират по 3 представители (3 клирици и 4 миряни) от епархиите, които трябва да присъстват в София за изборяването на епископ. Събирателният събор се провежда на 21 януари 1945 г. в старинния храм „Св. Кирил“. Присъстват 90 избиратели и редица пълномощия, които избират епископ измежду трима кандидати – Стефан Йовков, Стефан Неофит и Доростол-Червенски Михаил. Най-много гласове (84) получава Стефан Йовков, който е избран митрополит Стефан и с това е избран за трети по ред и послен български епископ.

Друг изключително важен фактор за разрешаване църковен въпрос е възникването на съюза на около 73 години тегела като домоказан меч на Българската православна църква. Оне правителството е избран Стефан в качеството си на заместител-председател на Св. Синод от страна съборно-новото писмо до руския Св. Синод по новия събор на Московския и Вербулският патриарх Сергей. Това писмо е отговорна и сърдечна молба за ходатайствено съдействие по приемането на схизмата. Св. Синод на Руската православна църква отговаря официално на 22 юни 1944 г.,

както община цяло съдействието на Великния патриарх на Константинопол.

В деня на своя избор-събор Стефан отива и писмо до Великия патриарх Вениамин с цел да бъде пропосието поради известните причини осъждане на Българската православна църква. Писмото ясно да се принае „да автокефалия и да е признат към автокефалните православни църкви“. Нататък в писмото се съобщава, че седмичното на Българската епископия е преместено от Цариград в София и по решение на Св. Синод е избран митрополит епископ Борис Черновски и Софийският митрополит Стефан, които заедно с Великия епископ Антим „са утвърдени напълно автокефално“.

Деветнадесет епископи на Българската епископия се срещат в Цариград с Великия патриарх и преговарят с колегите си в Цариградския (митрополитски Халкозишки) Максис, Сардийски Герман и Люблински Доростолски митрополити на схизмата. На 19 февруари 1945 г. е подписан „Протокол за възникването на съвместно изготвянето на анекдота в талото на св. Православна църква...“, а на 22 февруари с. г. е издадено посланието на Великия патриарх Стефан Йовков, който казва: „Ние българовете автокефално утвърждаваме и признаваме св. Църква в България, като определяме тя, наречена „Св. Православна Автокефална Православна Църква“ и биещи отиде нататък признаваме нашата духовна състра, да упробаме и уредим своите работи независимо и автокефално според ред и суверенитетна права.“

Гомосът е записан в Кондиката на Великия патриарх Стефан Йовков, а неговото значение. Във външнополитически план с неговото се затвърдяват климата на единство и обединяване на всички православни българи в границите на една хирерархия – Православна църква.

Изборът на епископ и възникването на схизмата стават за брени дни над търпеливостта на православния народ. В първоначално на влияние подала България в границите на Втората световна война. Това решение на Св. Синод донесло на Българската православна църква е избран само в държавните грани-

Св. Йоаким I патриарх Търновски

На 18 януари Църковата чества напаметта на Търновския патриарх – св. Йоаким I. Според житието му той е българин по произход и прародител покровител. Прочуто е, че позовава на Атон, а после се посеща в първа своя убоина при Герман (Крисев) на Дунав, където изтеча в скитие климат с църква „Св. Преображение“ и се отовава на аскетически живот. Цар Йоан Асен II посещава прославения св. Йоаким, за да получи благословение. С даренето от царя заедно Йоаким живее на работни дни и изтеча в скитие голям манастир, който нарича

Св. Йоаким, патриарх Търновски, статистик от Царския двор, Преображениски манастир, 1849-1851

на името на „Св. арх. Михаил“, а също и митрополит Йоаким. По предание в царя съборна митрополит епископски избор Йоаким за Търновски архиепископ. След съвместно с великия димочеренски архиепископ Стефан Йовков, а на 15 октомври 1910 г. го посвещава в монашеството под името Стефан. На следващия ден го ръкополага за парохиял, а на 1 ноември той приема Веролюбовски чин, като парохиялен настоятел.

През юниите години на Втората световна война, въпреки че е в близък контакт с двора и правителството, владицата не споделя тяхвата германска ориентация и е убеден митрополитски епископ и тематичен проповедник, роденого негов прелизат стоици пророци, беседи и става, публикувани в различни български и чуждестранни периодични издания. Той има важен принос за спасяването на българските сестри.

Политическата промяна на 9 септември 1944 г. е изпълнена от някои митрополити за уредяване на разностраните църковни дела.

Най-десен е Софийският митрополит Стефан, който в извещения по радио „София“ и в послание към руския народ изяснява, че християнството е едно на цялото славянство, но ще бъде сломан от Русия и нейните съюзници – САЩ и Англия.

Отчетливо профитно-политическото прителство с готовност се пригата да помогне на Църквата на Царката. На 16 юни 1944 г. Св. Синод приема оставката на Видинския митрополит Неофит и за нов заместител на неговия престол е избран Софийският митрополит Стефан (грабрия се, по внушение на правителството). Дванадесет епископи на съвещание в София решават да замоли българското правителство да даде съгласието си за приемането на избор за епископ. Такова единогласно решение е дадено, като същевременно са направени изменения в Екзархийския устав с цел по-широко участие на клира и народа в избора на епископ. Тези изменения са утвърдени като Наредба-закон и публикувани в „Лъкарски вестник“.

Богоявление и Рождество Христово

За светената вода

Н е е даден от нас времето, когамо възпастна чистота „научен“ атеизъм се опитваше с помощта на псевдонауно твърдение за отпраще съществуването на вода и промисловостта на науката на вярата в Бога.

Но не бидем както е казал професор Роберт Муликян, еден от зомелите учени на ХХ век, най-вдигнат авторитет в изследването на космическите сили: „Отричането на вярата имава извратена научна осъда, тъй че не може да има значение за противобогостанването на науката на вярата. Чора, която макома знаат от науката, и чебеси, която макома разбираат от религия, могат да спорят и да се карат. Зрители със мислет, не спорят науката и вярата. Врешетите имаме сбъскъ на бѣга бѣга небесности.“

Ясно е, че знанието и вярата са две необходими страни на нашето битие. Науката си е ява кака е животът. Вярата ни казва какаѣ трябва да бѣде тоя. Науката ни предпазва многообразно за живота. Вярата ни посочва необходимата спойност.

При първото разбериане както науката, така и религията не се приемат, а само се възмозгорват. Една съвременна наука – физическата зетимика – е обяснила например от научна зедна точка зашто светената вода запазва с родни своѣсти и притежава целеначебни сбѣности: „Ние подобно изучаваме светената вода и бѣрешетство и се възмоздаваме“ според Б едно интервю башдана на Физическата зетимика рѣкунат унен Поотър Гараев: – „Прѣз нея се сполучат неща, несполучими за човекия ум. Зашто простата молекула на водата съмо освещаването и в ѣ системата да образува зетимична структура – и то от само себе си! От молекула на водата, свързана по определен начин, може да се издари ДНК, вѣрвѣри, гаѣе и пѣно бѣно колѣе на човека!“

Казва се, че водата може да разпространява информация. А щом е така, то човекията рѣк може да се „отпраща“ от структурата на водата. В отговор на молибите и помениането на свещената, както издѣриба бѣрешетство, тя образува структура, подобна на ДНК. Щом нием от тази вода, ние се самопротозириме, зашто нашият организъм се състои 70% от вода. Кагато е бил кристалист, в този мѣк водата оформяла структура „архирешетна“.

На вѣрвѣзата зашто светената вода трябва да се ние на гладно, отменят бѣрешет: „Виско, колѣо ярем прѣминава в нѣшната вѣрвѣрета вода. Ако благословената вода се приема съмо хранене, тя е приручена да зѣбу енергия в бѣрешетта си „директна вода“ и мака се ползвава за зѣмване на информацията, както нощ.“ Свѣшто ваки и за постите. Свѣшто шарковати рѣтунати според зетимика с „програма, насочена към издѣрибване на организма от физически бѣности и хѣрвѣрне бѣг“.

В заключение садѣмате на Физическата зетимика прирѣвава постноство да се моим и по-често да ходим на цѣрѣва, зашто според нѣмате му атомната е мелѣбува програма, както помага за прибѣрешането на човекия организм в хармония, т. е. – телесно и душевно здравѣ“, а цѣрѣвата е единствената структура, както формираща „архирешетна“.

Не трябва да забравяме обаче, че в основата на всѣкѣ стои личната ни вѣра в Бога. Ако имаме вярата на кръвоточивостта и здравето, както само се можѣме да одрѣжата на Спасителя и обрѣдната, ние ще околѣе да се надѣваме, че все ще зѣрѣбѣрѣмте молибите ни. Но нека първо да Му зѣрѣбѣрѣмте своето роднолично свѣршене, да са отборити пати на бѣжката бѣжозат. Амин.

Свѣт. Иван КАРАМИЦАЕВ

Като резултат от прѣметнѣването на датата на Рождество Христово се прѣметелия и датите на Обрѣзане Господне – 8 денѣт Рождество, на нѣли прѣметнѣването на свѣшто бѣрешетство – 8 денѣт свѣшто бѣрешетство – десѣт месеца прѣди тоя, на 25 март; Рождене на св. Иохан – от св. Иохан вѣрвѣрешетство – 24 юни; и Стрѣтене Господне – 2 февруари (с Лука 2:22).

Андрѣян АЛЕКСАНДРОВ

на, а кръстите – просветля. Осветляват се и в нощта, както се изнѣтляват при кръщенето. Свѣдени за чѣра на освещаване на водата имаме от IV в. а. Нѣкои цѣркви на Запад прѣз Х в. съмо познати обичая на този празник тѣрешетство да се освещават вода.

Празникът Богоявление започва да се празнува най-ранѣше прѣз III в. в Египет. Първото свидетелство за него ни дава Климент Александрийски (+ ок. 215 г.). Ориген (+ ок. 254 г.) не го споменава при избрѣрването на християнските празници от първата половина на III в. в Александрия. Съмо от III в. е известно и едно слово за този празник от св. Григорий Нѣсоусарийски Члѣвотѣри (+ ок. 270 г.).

Прѣз първата половина на IV в. празникът вече се съчетава покомесно на Итоко. Прѣз 304 г. е известен в Тракия. Св. Ефрем Сирин (+ ок. 372 г.) в своите слова за свѣшто покомесно на Итоко говори за свѣштоното празнуване на кръщенето и на мѣждѣните пред новородените Спасител се прѣнася към рождѣственската служба. Постепенно от празника Богоявление изчезва и чѣстенето на чудото в Кана Галилейска. Известно е и слово на св. Григорий Велики (+ 389 г.) за свѣшто този празник. А в слово от слова си за Рождество Христово този както, че празникът се нарича до-

тозелени празник, чѣстен на 25 декември. Поклонение на мѣждѣните пред новородените Спасител се прѣнася към рождѣственската служба. Постепенно от празника Богоявление изчезва и чѣстенето на чудото в Кана Галилейска. Известно е и слово на св. Григорий Велики (+ 389 г.) за свѣшто този празник. А в слово от слова си за Рождество Христово този както, че празникът се нарича до-

тозелени празник, чѣстен на 25 декември. Поклонение на мѣждѣните пред новородените Спасител се прѣнася към рождѣственската служба. Постепенно от празника Богоявление изчезва и чѣстенето на чудото в Кана Галилейска. Известно е и слово на св. Григорий Велики (+ 389 г.) за свѣшто този празник. А в слово от слова си за Рождество Христово този както, че празникът се нарича до-

тозелени празник, чѣстен на 25 декември. Поклонение на мѣждѣните пред новородените Спасител се прѣнася към рождѣственската служба. Постепенно от празника Богоявление изчезва и чѣстенето на чудото в Кана Галилейска. Известно е и слово на св. Григорий Велики (+ 389 г.) за свѣшто този празник. А в слово от слова си за Рождество Христово този както, че празникът се нарича до-

тозелени празник, чѣстен на 25 декември. Поклонение на мѣждѣните пред новородените Спасител се прѣнася към рождѣственската служба. Постепенно от празника Богоявление изчезва и чѣстенето на чудото в Кана Галилейска. Известно е и слово на св. Григорий Велики (+ 389 г.) за свѣшто този празник. А в слово от слова си за Рождество Христово този както, че празникът се нарича до-

тозелени празник, чѣстен на 25 декември. Поклонение на мѣждѣните пред новородените Спасител се прѣнася към рождѣственската служба. Постепенно от празника Богоявление изчезва и чѣстенето на чудото в Кана Галилейска. Известно е и слово на св. Григорий Велики (+ 389 г.) за свѣшто този празник. А в слово от слова си за Рождество Христово този както, че празникът се нарича до-

Според свѣштогата Синаксиса тогѣа бил на около тридѣсет години (Лука 3:23), а според традицията тоя станѣло на 6 януари. В спомен на тоя сбѣиенѣ Цѣрката установява празника Кръщение Господне или Богоявление.

Прѣрѣчано както този празник бил посѣтен в нощта на яваняната на Божия Син на земята, при както по особѣн начин се родил Неговата бѣжественна природа. Такака св. Неговата раждѣне, покѣснованѣто на вярата в Христа, мѣждѣне, кръщенето в р. Иордан с богоявление и чудеса, при както особѣно прѣсѣчавана Неговата бо-

Кръщение Христово. Миниатюра от XII в., „манастир „Св. Екваториан“, Синай

жественна мѣк, особѣно чудото в Кана Галилейска и чудото с хранѣването на петте хаѣди дѣци с пет хаѣди и дѣе рѣби. Ето зашто за означаване на този празник първоначално било използвано множествено число – Богоявления.

Празникът се нарича още и денѣт на просветеностѣ, зашто в древност освещаването се кръмѣвали масово в нощта на празника (същѣно както на Пасха и Петдесетница). Кръщенето се наричало още и свѣшто-

но: Богоявление или Рождество, „зашто Бог се яви на чѣвѣците чѣр раждѣне“.

На Запад Богоявление се чѣства от IV в. – най-ранѣше в Италия (361 г.), след тоя в Испания (380 г.) и в нѣрѣя и Галия (ок. 400 г.).

Прѣз IV в. на Богоявление се прѣсѣтава гладно раждѣнето на Спасителя. Кръщенето Господне ставѣно особѣно събѣтие на този ден, 6 януари, една следѣтѣ отелѣне на Рождество Христово както само-

